

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Παρήλθε πλέον, φίλε μου, τὸ ζήτημα τῶν φόρων
κι' ἐτέθη εἰς τὸν τάπητα τὸ ἄρθρον τῶν ἐμπόρων.
- Π.—Εἰς τὸ τραπέζι τῆς ζωῆς τὸν τάπητα πρὶν στρώσω...
- Φ.—Τὰ χωρατὰ σου ἄφησε νὰ μὴ σὲ μπαγλαρώσω,
διότι θέμα ζωτικόν καὶ σημασίας πλήρες
τὸ πᾶν ἀνέτρεψε καὶ σὺ χαμπάρι δὲν ἐπῆρες.
- Π.—Δὲν συγκινοῦμαι...
- Φ.— Ἀκουσε σοῦ λέω...
- Π.— Δὲν ἀκούω.
- Φ.—Ἐχω ἐπιχειρήματα μεγάλα...
- Π.— Τ' ἀποκρούω.
- Φ.—Σπουδαῖος Παρατηρητῆς ἀγνώστου κατοικίας
περὶ ἐμπόρων ἔγραψε μετὰ πολλῆς κακίας,
τούτέστι πῶς οἱ ἔμποροι ἵστα τελευταῖα χρόνια
παραπολλὰ ἐτράβηξαν ἀνέλπιστα κανόνια,
πῶς ἕκατὸ ἵστα ἕκατὸ συνήθως ὠφελούνται,
καὶ μ' ὑπερτίμησιν τριπλῆν τὰ πράγματα πωλοῦνται
- Π.—Καὶ τὰ πιστεύεις σὺ αὐτά;
- Φ.— Ἐμένα τί μὲ μέλει;
ὁ Ἕλλην εἶν' ἐλεύθερος νὰ κάνη ὅ,τι θέλει.
Ἐκ τούτου δὲ οἱ ἔμποροι πλουτίζουν, ὅπως γράφει
καὶ γίνονται ἵστο ὑστερον καὶ δημοσιογράφοι.
Αὐτὸ τὸ ἄρθρον, ὡς εἶκός, ἐτάραξε τὰ πλήθη
καὶ τῶν ἐμπόρων ἔβραζαν κι' ἐξέβραζαν τὰ στήθη,
ὡς ὅτου πρὶν ἐξέσπασαν εἰς τὰς ἐφημερίδας.
- Π.—Ὡστε ἀφεύκτως ἔχομεν ἐδῶ καὶ τὰς ἀκρίδας.
- Φ.—Ὁ Μαλανδρινὸς ἔδωσε τὸ σύνθημα τὸ πρῶτον,
εὐθὺς ὁ Ζαχαρόπουλος τὸ δεύτερον μὲ κρότον,
τραβᾷ ὁ Κοκορόπουλος, βρὲ Περικλῆ, τὸ τρίτον,
τὸ τέταρτον ὁ ἔμπορος τῆς Δρέσδης μὲ τὸν μύτον,
κατόπιν ἔγραψε φρικτὰ καὶ ὁ Γεωργιάδης...
- Π.—Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, ἐπαύθη ὁ Γεννάδης;
- Φ.—Ἐν τούτοις τοῦτο τὸ κακὸν θαρρῶ πῶς δὲν θὰ πάψη,
διότι ἐτοιμάζεται κι' ὁ Ἀνισᾶς νὰ γράψῃ,
συγχρόνως ἐτοιμάζονται νὰ γράψουν σὺν τοῖς ἄλλοις
ὁ Πατσιφᾶς, ὁ Γαβαλᾶς καὶ ὁ Μαυρομυχάλης,
Λελοῦδας, Γκιόρας, Ἡρακλῆς, Κοκώνης καὶ Κοκόλης,
περὶ τὸ γράφειν ἄνθρωποι ἐξώλεις καὶ προώλεις,
κατόπιν δὲ Λιζιέ, Ὁβραί, ἡ Φράνς, ἡ Κλὰνς κι' ἡ
[Γράφα...
- Π.—Γιὰ ἴδες καιρὸ ποῦ διάλεξαν! καὶ κάνει μία κάψα!
- Φ.—Κατόπιν ἐτοιμάζονται νὰ γράψουν κι' οἱ Βουγάδες
καὶ πάντες οἱ πλανόδιοι γνωστοὶ πραγματευτάδες
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, μετὰ τινος ἡμέρας
πιστεύω ἵστην συζήτησιν νὰ δώσῃ πλέον πέρασ
ἐκεῖνος ὁ θεόστραβος, ὅπου πουλεῖ βελόνια...
- Π.—Μὰ ὅλοι τοῦτοι, Φασουλῆ, τραβοῦν λοιπὸν κανόνια;
- Φ.—Κι' εἶναι πανόραμα λαμπρόν καὶ θέαμα ποικίλον
νὰ ἴδῃς τὸ ἐρμαφρόδιτον τοῦ ἐμπορίου φύλον
(καὶ λέγω ἐρμαφρόδιτον, γιὰτὶ καθέννας ξέρει
μ' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς πῶς ἔχουν νταραβέρι),
νὰ ἴδῃς καὶ κατάστιχα καὶ πήχαις εἰς τὴν πάντα,
νὰ λησμονῇ τὰ πάγια, νὰ λησμονῇ τὴν ὄαντα
καὶ νὰ σοῦ καταγίνεται εἰς τὴν ἄρθρογραφίαν,
ἐνῶ δὲν ξέρει, κύριε, οὐδὲ ὀρθογραφίαν.
Καὶ δὲν μοῦ βγάζει, Περικλῆ, κανεὶς ἀπ' τὸ κεφάλι
πῶς τάρθρα τῶν τὰ φλογερὰ τοὺς τὰ συντάττουν
|ἄλλοι.
- Π.—Καὶ ποῖος τὸ ἄρθρον ἔγραψε τ' ἀνώνυμον ἐκεῖνο;
- Φ.—Πρὸς τὸ παρὸν ὡς ἔνοχον φαντάζομαι τὸν Κρίνο.
Ἐσὺ ποῖόν ὑποπτεύεις;
- Π.— Τί νὰ σοῦ πῶ!... κανένα.
- Φ.—Ξέρεις πῶς ὑποπτεύονται μὲ τοὺς πολλοὺς καὶ σένα;
- Π.—Ἐγὼ δὲν καταγίνομαι εἰς τὴν ἄρθρογραφίαν,
διότι πάσχω, Φασουλῆ, μεγάλην ἀτροφίαν.
- Φ.—Ἐν τούτοις εἶσαι ὑποπτος...
- Π.— Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει;
- Φ.—Οἱ ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν σοῦ κάνουνε καρτέρι.
- Π.—Ποῦ;
- Φ.— Στοῦ Ψυρρῆ μὲ ξύκικαις τοῦ ἐμπορίου πήχαις
καὶ φανεραῖς κι' ἀπόκρυφαις θάσοῦ μαδήσουν τρίχες.
Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, ἕνα κρυφὸ σ' αὐτί σου...
ἔσ' εἰς ὄΠΑρατηρητῆς; γιὰ πές μου ἵστη ζωὴ σου.
- Π.—Ἐσὺ θαρρῶ πῶς τόγραψες καὶ μοῦ τὸ ἀποκρύπτεις.
- Φ.—Μὴ τὴν εὐθύνην πρὸς Θεοῦ ἐπάνω μου τὴν ἴπτῃς,
γιὰτὶ ὡς ῥόκος σοῦ πετῶ κατάμουτρα τὸ γάντι,
ἂν καὶ δὲν ἔχω, ἀνανδρε κι' ἀχρεῖε συκοφάντη.
- Π.—Μὰ τί; τὸ πῆρες σοβαρὰ, μωρὲ ἄκοσυλλέκτη;
λάβε λοιπὸν μιὰ χαστουκιά, τρίτη, τέταρτη, ἕκτη.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων· Ἐξ Φρονούντων· — νόκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' ὀδρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδούρια.